

Heerlijckyt openingsreceptie 16 oktober 2015 (verhaal van Liesbet)

Voor mij is de Heerlijckyt meer dan alleen het kasteel, het is ook het park, en niet enkel kasteel en park samen, het heeft ook te maken met wat ertussen onzichtbaar is.

Toen ik hier pas begon te werken – ik werk hier als programmedewerker, dwz ik doe de programmatie en organisatie van de groeitrainingen – toen werd ik regelmatig overdonderd door de drukte in het kasteel en de vele telefoons en mailtjes. Mijn hoofd rakte overvol, dus op een dag installeerde ik de gewoonte om telkens na het werk een korte wandeling in het park te maken rond de vijver. En dan stopte ik telkens bij dezelfde boom. Ik ging er dan helemaal tegenaan leunen en dan voelde ik de stilte vd boom en het park achter me, terwijl ik keek naar het bruisende leven in en rond het kasteel. Yin en Yang, en ik daartussenin, in dat onzichtbare veld, gebeurde er met mij iets: alle stukjes vielen op hun plaats, mijn hoofd werd weer helder en lichaam kon ontspannen.

In mijn werk heb ik regelmatig gesprekken met trainers, en dan hoor ik volgende uitspraak vaak terugkomen: “Deze training hé, die kan ik enkel op deze plek geven!” Ik ben nogal nieuwsgierig van aard, dus ik vroeg dan altijd: Waarom? Ik kreeg verschillende antwoorden: “De schoonheid vd plek, de inrichting vd zalen”, of “De vriendelijkheid vd mensen”, of de veiligheid en huiselijkheid die mensen hier voelen, of “Dat lekkere eten van jullie”. Maar nooit 1 antwoord dat het helemaal vatte.

Dus dacht ik: “Misschien is het de combinatie van dat alles”? Tot ik, een paar weken terug, tijdens het voorbereiden van deze presentatie op een beter antwoord kwam: Misschien heeft het te maken met dat onzichtbare veld?

- Tussen het bruisende leven van het kasteel en de rust van het park.
- Tussen de eeuwenoude geschiedenis en het werken aan de toekomst.
- Tussen de onweerstaanbare drang om dingen te leren en op reis te gaan (zoals de mier), of veilig thuis te blijven zoals de eekhoorn.

En misschien is het net de magie van dit veld dat maakt dat mensen hier grote stappen kunnen zetten en groeisprongen maken...

We zijn bij het woord groei beland: groeisprong, groeitraining, persoonlijke groei. Groeien, waar is dat eigenlijk voor nodig, al dat gegroei?

Als je kijkt naar de natuur, dan heeft niks toch een groeitraining nodig, alleen de mens. Een boom, die groeit op z'n eigen ritme, en die neemt in de winter een lange rustpauze. En die krijgt om de zoveel tijd een beetje bemesting of laag humus, die heel langzaam in de aarde dringt tot de wortels het kunnen opnemen. Als je continu zou bemesten, dan zou je de boom stuk maken, net zoals wanneer je hem voeding zou onthouden.

Ik geloof dat de mens niet zoveel verschilt van een boom. Als je aan een mens extra voeding geeft onder vorm van training of coaching, dan heeft dat eerst zijn tijd nodig om diep door te dringen en helemaal geabsorbeerd te worden, vooraleer het effectief kan gebruikt worden. Daar heb je maar 2 dingen voor nodig: tijd en rust.

En dat, dat is wat je hier op de Heerlijckyt kan vinden. Als ik hier zelf soms een opleiding volg, dan vind ik het meest magische moment dat van buitenkomen uit de zaal nadat de training is afgelopen. Het begint dan al wat te schemeren, de geur van het park is zeer aanwezig, soms is een uil te horen, en in het kasteel branden alle lichtjes. Dan is er tijd om lekker te eten, te praten met de andere mensen en onderuit te zakken in de bar of bij het vuur.

Dat is het moment dat alle opgedane kennis, ervaringen kunnen beginnen doorsijpelen...

Wat zou het een verschil zijn als je op dat moment niet in de Heerlijckyt bent, maar in 't centrum van Antwerpen, of Hasselt, of in de file op weg naar huis...

Dat is de reden dat wij heel bewust inzetten op meerdaagse verblijven: omdat je nét dan, in die schemerzone tussen de actie de meeste winst kan maken, en je opgedane kennis of kunde kan verzilveren...

En naast tijd en ruimte en een magisch tussenveld heb je om te kunnen natuurlijk ook af en toe een duwtje in de rug nodig:

Als puber-jongvolwassene heb ik lange tijd intensief karate beoefend, en er is een uitspraak van één van m'n leraren die me tot vandaag goed is bijgebleven: Telkens als het zwaar werd, en er geen vordering in zicht leek, en iedereen gewoon aan 't afzien was, dat zei hij -' t was een Fransman- "c'est maintenant que ça devient interessant!"

Wel, ik werk hier nu 4 jaar, en in die periode ben ik hier verschillende trainers tegengekomen waarbij ik dat herkende.

Die de gave hebben om wanneer het moeilijk is, of saai, en je wil afhaken of opgeven, die dat cruciale onzichtbare moment kunnen herkennen en in hun eigen woorden zeggen: 'cest maintenant que ça devient interessant!